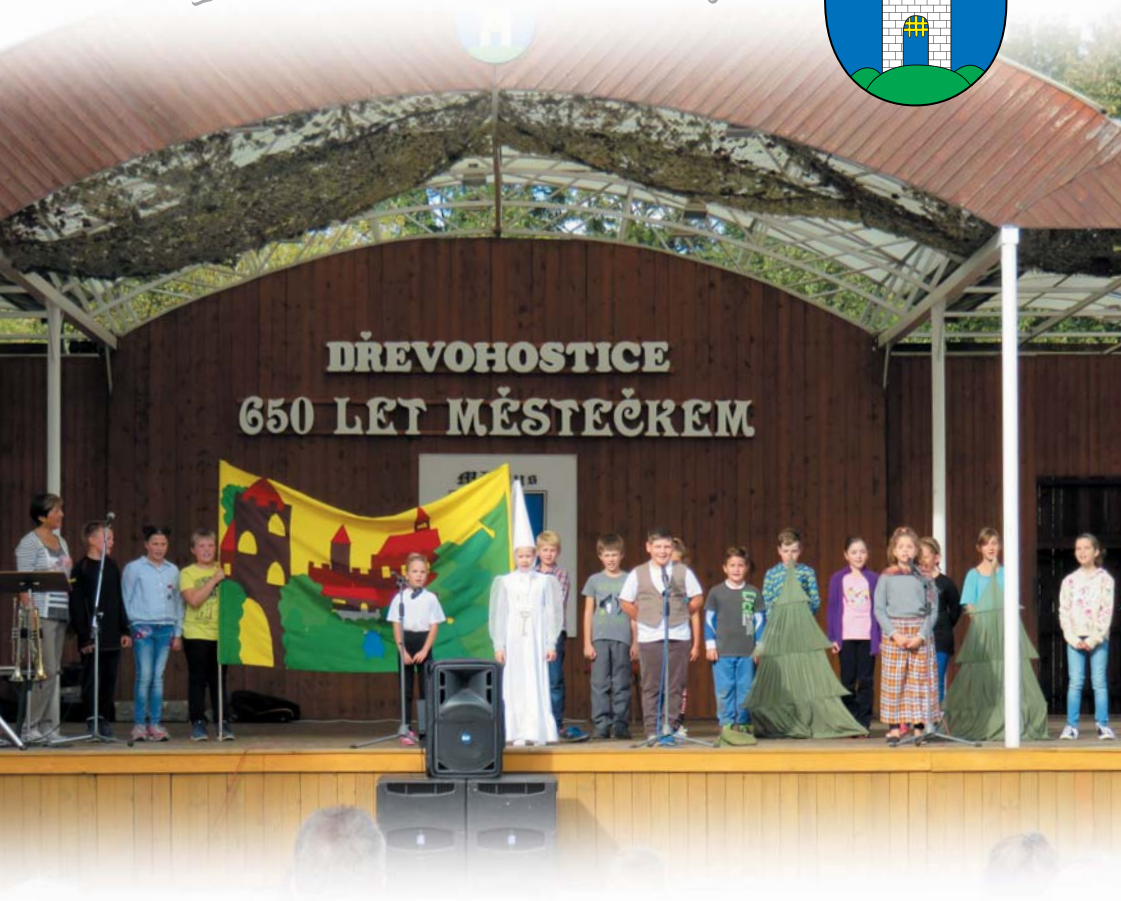
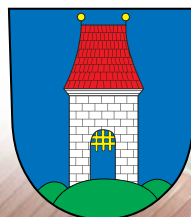

Dřevohostický zpravodaj

Vystoupení dětí ze základní školy
na oslavách Dřevohostice 650 let městečkem

3/2018

„Kolik malých štěstí jsem ztratil hledáním velkého štěstí.“

John Henry Newman

Dřevohostický zpravodaj

periodický tisk územního samosprávného celku

Vydavatel:	Městys Dřevohostice, IČ 00301213
Adresa redakce:	Úřad městyse Dřevohostice, Náměstí 74, 751 14 Dřevohostice, příspěvky posílejte na: ou@drevohostice.cz
Řídí redakční rada ve složení:	Ing. Alena Kopečková, tel. 581 297 913, ou@drevohostice.cz ; Petr Dostál, tel. 581 297 911, starosta@drevohostice.cz ; Jaroslav Jančík, tel. 581 297 912, mistostarosta@drevohostice.cz ; Mgr. Hana Sedlářová, Jana Josieková, Miroslava Buchtová, MUDr. Michaela Roubalíková
Ev. č. u MKČR:	E 12657
Periodicita:	Čtvrtletně
Náklad:	450 ks
Cena:	15 Kč
Místo, datum a číslo vydání:	Dřevohostice, říjen 2018, číslo 3/2018
Grafická úprava a tisk:	Miloslav Flašar
Uzávěrka příštího čísla:	31. 12. 2018

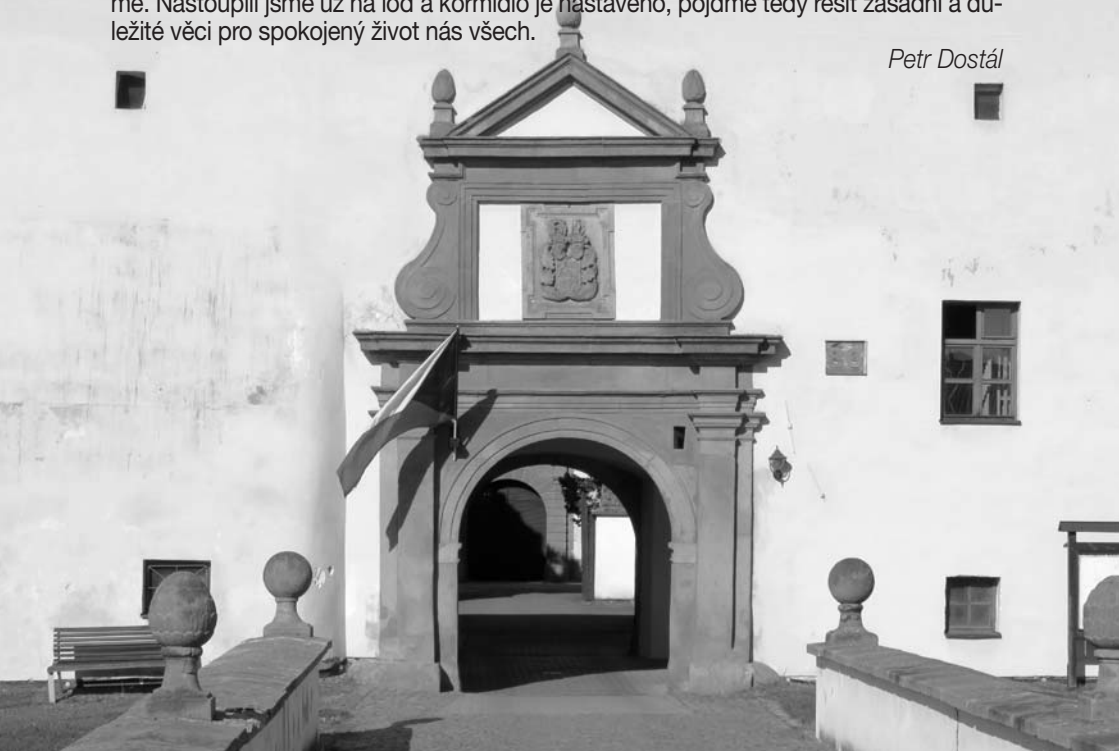
Úvodník

Volby nejsou žádný boj dobra se zlem, ani nějaký gladiátorský zápas. A volby do zastupitelstva obce už vůbec ne. Je to soutěž o možnost sloužit. Tu soutěž u nás svedla tři sdružení nezávislých kandidátů a dle mého názoru bylo volební klání vedeno solidně a korektně. Všechna tři uskupení měla velmi obdobné představy o dalším směřování městečka. Volební programy všech myslely na rozvoj sportu i rekonstrukci místní infrastruktury, zachování bezpečnosti v obci i zkrášlení veřejných prostranství. Každý z celkem 45 kandidátů plánoval, jak dál pokračovat v práci v případě zvolení a co vše dělat proto, aby ostatní občané byli spokojeni. Snad si i všichni uvědomovali, že za politiku je nikdo nepochválí. Za tu odvahu kandidovat jim moc děkuji. Důkazy snažení předchozího zastupitelstva máme ještě v paměti a bylo by plané znovu je tady vyjmenovávat.

Práce zastupitele je náročná, a tak všem, kteří už dále nebudou v samosprávě pokračovat, chci poděkovat a vyslovit za jejich práci uznání. Opravdu si zaslouží náš respekt. Snad jim ta práce přinesla uspokojení z dosažených výsledků a radost, když se něco podařilo. Víím, že je to práce nevděčná, přináší chvílky všelijaké, někdy hodně rozčarování z některých reakcí a postojů. Ale stojí to za to. Sami v zastupitelstvu rozhodujeme, co budeme stavět a co bourat, co rozvíjet a co utlumíme. Bylo příjemné zjištění, že každý ze zastupitelů vnímal své postavení jako službu, ne jako privilegium.

Jména nových zastupitelů jsou už dnes známa. Většina občanů řekla, že chce spíše jistotu, ale k dosti výrazné obměně zastupitelstva přesto dochází. Přicházejí noví lidé a s nimi nové názory, zkušenosti a nové postoje. Tak snad si všichni zachováme nadhled, trpělivost a selský rozum i do budoucna. Výsledek voleb nás nesmí rozdělovat. Musíme přece začít uskutečňovat svoje sliby. Úkol je nelehký: dobře se starat o místo, kde žijeme. Nastoupili jsme už na loď a kormidlo je nastaveno, pojďme tedy řešit zásadní a důležité věci pro spokojený život nás všech.

Petr Dostál

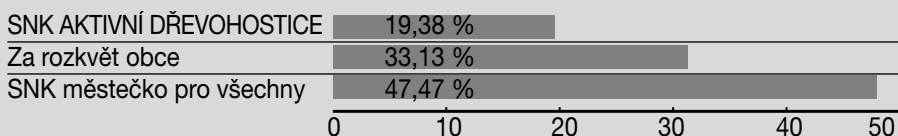
Volby do Zastupitelstva městyse Dřevohostice 5. a 6. října 2018

Z celkového počtu 1243 oprávněných voličů v Dřevohosticích přišlo k volbám 627, což je 50,44 %. Odevzdali celkem 8869 svých hlasů a rozdělili je takto:

SNK AKTIVNÍ DŘEVOHOSTICE	1719 hlasů,	to je 19,38 %
Za rozkvět obce	2939 hlasů,	to je 33,13 %
SNK městečko pro všechny	4211 hlasů,	to je 47,47 %

Do Zastupitelstva městyse Dřevohostice byli zvoleni:

Jméno příjmení	Věk	Strana	Hlasů
Pavel Dostál	48	AKTIVNÍ DŘEVOHOSTICE	165
Jiří Vašina	47	AKTIVNÍ DŘEVOHOSTICE	165
Jan Chytil	30	AKTIVNÍ DŘEVOHOSTICE	157
Martin Josiek	46	Za rozkvět obce	284
Aleš Skříček	42	Za rozkvět obce	248
Pavel Mrtvý	46	Za rozkvět obce	243
Petr Menšík	38	Za rozkvět obce	224
Jiří Zbíral	60	Za rozkvět obce	183
Michaela Roubalíková	46	Městečko pro všechny	358
Petr Dostál	58	Městečko pro všechny	340
Stanislav Cízek	36	Městečko pro všechny	333
Petr Neděla	44	Městečko pro všechny	322
Jaroslav Jančík	53	Městečko pro všechny	315
Tomáš Doušek	41	Městečko pro všechny	303
Ivana Kopečná	47	Městečko pro všechny	273

Dřevohostice 650 let městečkem

I města a vesnice slaví své narozeniny. Někdy se úplně přesně neví, kolik jim vlastně je století a kolik roků ještě k tomu, ale hlavně, že se slaví. Někdy se také stává, že později historici naleznou v kronikách údaj drobně se lišící od původně oslavovaného data, ale to většinou bývá zpřesnění v řádu roků, což je údaj pod rozlišovací schopností oslavence. Ten se pak řeší jen znovuzaložením objevené listiny na správnější místo v archivu.

Odchylka v datu narozenin našeho městečka byla u nás v Dřevohosticích však trochu větší. Plných 300 let. Naši otcové v letech normalizace chtěli také slavit a důvodů k oslavám tehdy moc nebylo. Jak přišli na datum, že v roce 1974 oslavili poměrně 950 let městečka, to už asi dnes nezjistíme. Mnozí z pamětníků jen uvádějí, že oslavy to byly až grandiozní, proběhly společně se sjezdem rodáků a vrcholem byl velký společenský večer v nově otevřené sokolovně. I historie je tedy věda, která se může mýlit, a to ji polidštuje. Letos jsme slavili znovu. Už jen „pouhých“ 650 let od doby, kdy se poprvé objevuje v zemských deskách olomouckých označení Dřevohostic jako městečka, ale nyní už to máme historicky podloženo. Opravdu. Zatím... Uvidíme za pár let... „Dominus Jesco et Herscho fratres de Drzewohosticz“ tak začíná stať, ve které jsou zmíněny Dřevohostice jako „medium opidum“, tedy městečko, poprvé. Bylo to v roce 1368. Tutovka.

Datum letošních oslav bylo stanoveno na 22. září a rozsah se plánoval nebývalý. Hlavní motto byla oslava s myšlenkou pospolitosti, sousedství a přátelství, a ten smysl pro obecnost byl později znát z vystoupení každého spolku, každé skupiny nebo organizace. Vlídlost a laskavost prostupovala celým programem, každá skupina se chtěla doma představit v tom nejlepším světle. A všem se dařilo. Už ranní mše v místním kostele přítomností občasných, hasičského a sokolského praporu, ale i zpěvem latinského hymnu Te Deum dodala noblesnosti celým oslavám. Dopolední program na Náměstí zpočátku poznamenala nepřízeň počasí, ale nakonec zde soutěžilo a svou dovednost v překonávání v parku rozmístěných překážek dokazovalo více než 40 dětí.

Překvapivý byl zájem o prohlídku základní a mateřské školy, ale také radnice, zvonice, kostela sv. Havla, místní hasičské zbrojnice a hasičského muzea. Na všech k prohlídce otevřených místech byl přítomen průvodce podávající základní informace a reagující na dotazy návštěv-

níků. Pro bývalé starosty uspořádalo současné vedení radnice slavnostní oběd. Pozvání přijal pan Sigmund s manželkou i pan Skýpala, celá současná rada našeho městečka i s partnery, host – pan doktor Šipr s doprovodem, z důvodu velké vzdálenosti od nynějšího bydliště se omluvil bývalý starosta pan Miloslav Garzina. Taková akce si přece zaslouží připomenout a vyzdvihnout úsilí bývalých starostů, kteří dávali městečku to nejlepší ze sebe. I v odpoledním programu v zámecké zahradě dostali bývalí starostové prostor k přednesení svých pozdravů a připojili se tak k ostatním zahajovacím zdravicím.

Za zvuků obecní fanfáry vystoupala česká a obecní vlajka a pestrý program, který jsme pracovníčně nazývali „Sami sobě“, odstartoval moderátor Jan Petr Novák, znalec slova a vyznavač spisovného vyjadřování. Že jsou děti z naší školy kreativní a dokáží se připravit na jakékoli kulturní vystoupení, to se všeobecně ví. Dokonce jsem musel aktivitu učitelského sboru tlumit, protože škola byla schopna připravit několik takových dětských vystoupení a vždy by svou nápaditostí děti i pedagogové zaujali. Byli skvělí, stejně tak jako naše Mateřská škola Pramínek. V této oblasti můžeme být na naše děti pyšní. Jsou šikovné a byly i ukázněné, za svá vystoupení sklídily bouřlivý potlesk a pár sladkostí. Vzhledem k tomu, že klienti Centra Dominika Kokory mají někdy v prostorové orientaci a také v komunikaci pár nedostatků, tak na zámeckém podiu se zorientovali velmi rychle. Jejich projev byl líbivý a upřímný, chlapci byli opravdoví a bylo vidět, že sami ze sebe se radovali a viditelně jim bylo příjemně. Zaujaly mažoretky TADOMI i mažoretky Stars, svou práci se psy v krátké ukázce představili kynologové. Myslivci prodávali guláš, a protože v den oslav ještě pořádali soutěže psů v našem lese, bylo už nad jejich síly připravit nějakou kulturu. Nebylo nutno, o svém zaměření dali vědět. V plné kráse se předvedli napoleonští vojáci. Pěšáci i s vojenským chirurgem obsadili zámeckou zahradu a později i taneční parket a demonstrovali, jak těžké bylo období začátku 19. století, kdy byl na našem zámku vojenský lazareť. Naši mladí hasiči pravidelně vítězí v seriálu soutěží Středomoravského poháru a svou dovednost ukázali i v programu oslav. Rozvinuli hadice, zaútočili a zasahovali terče s naprostou zručností. Starší hasiči ctí tradice a tak s krásným koněspřežím a v historických uniformách přivezli na travnatou plochu stříkačku z počátku minulého století a ukázali, i se zapojením přihlízejících diváků, jak těžké bylo tehdy zvládat oheň. Mladí sokolici předvedli ukázkou z tréninku házené a malá děvčata zatančila zumbu. Pánové ze Fčelky se snažili, s urputností jim vlastní překonávali poryvy větru, až nakonec také zvítězili. A ochotnickému

DŘEVOHOSTICE 650 LET MĚSTEČKEM

divadlu patřil závěr. Režisérka paní Lapáčková vybrala ukázkou ze hry *Dívčí válka*, která nikdy nezklame, a potěšila i tentokrát. Až úderem deváté hodiny večerní končil hlavní program, pak k veselici zahrál Blue band company a za zvuků Vangelisova elektronického chorálu byl puštěn ohňostroj. Byl to příjemný den, a věřím, že všem se oslavy líbily. A podtrženy byly skvělým občerstvením. Nejen šéfkuchaře Ondry, který nabízel k ochutnání zvěřinu a škeble i ostatní mořské plody, ale i sokolů, kteří se zapojili v doposud největší míře a celý výtěžek z akce věnovali obci. Bylo to veselé a akční, někdy spontánní, ale všichni jsme byli toho součástí a všichni jsme byli strženi dobrou náladou vystupujících. Uvědomili jsme si, kolik talentovaných a nadaných dětí vedle sebe máme, ale i schopných a obětavých dospěláků, kteří stále udržují vysokou kulturní úroveň naší obce a celého regionu.

Tak ať se našemu městečku i dál v budoucnu daří. Vykročíme k příštím oslavám s vírou, že všichni najdou alespoň část smyslu svého života ve zkrášlování městečka, v budování dobrých rodinných a sousedských vztahů a v budování všech společných snů, kterým tady všichni věříme.

Tady jsme totiž doma a to je nejvíc.

Petr Dostál

Oslavy umožňují setkání

Vždy je milé spatřit přátele, se kterými jsme se dlouho neviděli. Jsem vděčný za pozvání na oslavy 650. výročí městečka Dřevohostice a obdivuji, s jakou pečlivostí se všichni účinkující na svá vystoupení připravili.

Je to právě 30 let, kdy jsem odešel z Dřevohostic a nastoupil na brněnskou lékařskou fakultu, abych vychovával budoucí praktické lékaře. Na léta prožitá v Dřevohosticích rád vzpomínám a nesmírně mě potěšilo, když jsem nyní mohl hovořit se svými dávnými přáteli i dřívějšími pacienty. Odpolední hodiny strávené v hledišti u téhož stolu s našimi bývalými bezprostředními sousedy umožnily vzpomínat velmi konkrétně. Díky za vše, co se v Dřevohosticích změnilo k lepšímu. Těšme se na další příležitosti k upevňování vzájemných vztahů.

Květoslav Šipr

Šťastní pozůstalí,

pod tímto názvem uvedli dřevohostičtí ochotníci v roce 2018 hru anglického autora Perryho Pottera.

Po loňském velmi úspěšném představení rozverná komedie z italského prostředí „Tři v tom“ jsme chtěli změnit téma, a tak jsme vybrali černou detektivní komedii. Autor hry „Šťastní pozůstalí“ si vůbec nebere servítky a jednotlivé členy rodiny zesnulého Septima Tomba stylizuje do bizarních figur. Každé z jeho 6 dětí je nějak netypické a všichni navzájem se nemají rádi. Sobectví a nenávisť se prohloubí po přečtení otcovy závěti. Miliony, které mají zdědit, se ztratily a to by se ještě měli dělit s neznámou spisovatelkou, hospodyní domu a zdravotní sestrou. A tak začne rafinovaný boj na život a na smrt. Kdo přežije, bude dědit, až se peníze najdou. Do poslední chvíle není jasné, kdo vraždí. O to překvapivější je závěrečné přiznání zdravotní sestry, ale ani ta nepřežije. Diváky čekalo nejen napětí, ale i veselí. Museli dávat pozor, bedlivě sledovat děj, aby jim neunikly různé zápletky a vydařené repliky anglického humoru.

V představení hráli: Ludmila Fuksová, Marek Jakubec, Magda Janovská, Jana Josieková, Pavel Roubalík, František Seidl, Katka Skřičková, Jiří Škrabala. Text a kytarový doprovod závěrečné písně zajistil Jaromír Zatloukal. Mohli jste také vidět nové tváře Zuzku Vlachovou v roli spisovatelky a Marii Dančákovou z Bystřice pod Hostýnem v roli hospodyně domu Tombových.

Premiéra hry byla v sobotu 20. ledna a v neděli 21. ledna 2018. Dále jsme hráli 17. února ve Vlkosí, 3. března v Paršovicích a 17. března opět v dřevohostické sokolovně. Sezónu jsme zakončili 20. července oblíbeným letním představením v zámecké zahradě. Počasí nám přálo, hasiči zajistili bohaté občerstvení a tak nic nebránilo tomu, aby se diváci velmi dobře bavili a uživali si krásný večer.

Na závěr bych chtěla poděkovat všem, kteří se aktivně podíleli na vytvoření představení. Jsou to především herci souboru, kteří se musí naučit text a pak 3 měsíce 2x týdně chodit večer na zkoušky. Šikovní technici, kteří postaví a namalují scénu, švadlena upravuje kostýmy, osvětlovači, ozvučení hry, návrh a tisk plakátů, před-

prodej vstupenek, zapůjčení aut na výjezdy a v neposlední řadě spolehlivé nápovědky, bez kterých by to nešlo. Děkuji také maminkám z klubu Dřeváček a hasičům, kteří zajišťují občerstvení při představeních.

V září začínáme opět čtenými zkouškami s realizací nové hry. A co to bude? No, to je přece překvapení. Ale určitě se již teď můžete těšit na výborné herecké výkony členů našeho souboru.

Alena Lapáčková

XXV. setkání dechových hudeb Dřevohostice 2018

Sponzoři SDH 2018

Zdeněk Pořízek, zámečnictví
Obce Radkovy, Lipová, Křtomil, Nahošovice
Cobbler, a.s. Zašová • Zemědělské družstvo Dřevohostice
Signalbau, a.s. Přerov • Suez-Sita, Využití zdrojů, a.s. Valašské Meziříčí
DSD – Dostál a. s., Dřevohostice • Potraviny Ing. Petr Neděla, Dřevohostice
Z & Z Dřevohostice s. r. o. • Štěpán Habčák – zemní práce, Dřevohostice
Robert Tuček – tesař, Dřevohostice • Ing. Jan Vlach, Dřevohostice
Ing. Jan Kubiček – průmyslové zboží, Dřevohostice
MVDr. Josef Večeřa, veterinární lékař • MUDr. Hana Vaculíková, zubní lékařka
MUDr. Zdeněk Kubín, praktický lékař
Dagmar Kučerková – květinářství, Dřevohostice
manželé Hlavizňovi, květinová výzdoba • Markéta Nedělová, cukrářská výroba
Horákovy školky, Bystřice pod Hostýnem

s finanční podporou Olomouckého kraje

Všem děkujeme.

Přivítali jsme nové občánky

Již potřetí se v letošním roce uskutečnilo vítání občánků v neděli 21. října 2018. V obřadní síni zámku jsme odpoledne přivítali celkem 12 nových občánků z Dřevohostic a okolních obcí.

Byly to tyto děti z Dřevohostic:

Anežka Skýpalová 🍷 **Zoe Arbanová** 🍷 **Alena Seidlová**
Jiří Tellinger 🍷 **Jan Reinelt** 🍷 **Nella Pačajová**

Z okolních obcí přišli na vítání občánků rodiče s dětmi:

Šarlota Šeránková z Turovic 🍷 **Petr Vondrák** z Křtomile
Vilém Čoček z Lipové 🍷 **Jakub Stromšík** z Lipové

Natalie Cagášková z Nahošovic 🍷 **Eliška Buchtová** z Radkovic Lhoty

Ještě jednou všem rodičům blahopřejeme k narození děťátka a přejeme hodně trpělivosti, radosti a šťastných chvil při jejich výchově.

Příští vítání občánků bude v dubnu 2019.

Libuše Kroutilová

Cesta do pravěku s Dřeváčkem

Letošní sportovně naučné odpoledne pro děti i jejich rodiče se konalo 8. září v areálu zámku. Zúčastnilo se 114 dětí, které dostaly na každém stanovišti za odvedený úkol odměnu. Nejen sladkou a slanou, ale i vyrobenou k tématu. Po zdolání určené trasy je v zámku čekalo bohaté občerstvení a také nafukovací hrady, kterých si mohli užívat až do setmění.

Tímto bych chtěla poděkovat Aničce Kojecké za veškeré výtvarné práce, dřevohostickým hasičům, panu starostovi, ale i zaměstnancům městyse za pomoc při organizaci sportovního odpoledne.

Budu vám vyprávět o partě přátel, kteří se jednoho krásného sobotního odpoledne rozhodli, že mobil a hry na X boxech vymění za průzkum dřevohostického zámku a jeho okolí.

Po chvíli bezcílného bloudění uviděli jeskyni, která v zámecké zahradě nikdy nebyla. Plni zvědavosti a nadšení ji šli prozkoumat. Když vešli dovnitř, byla jeskyně až neuvěřitelně velká, plná kreseb z dob lovců mamutů. Zajímavé kresby je zavedly až k východu na druhé straně. Venku byli překvapeni ještě víc. Pochopili, že již nejsou v zámecké zahradě, alespoň ne v naší době. Přímě před nimi sváděl lýtý boj mamut s tlupou bojovníků, předchůdců novodobého člověka. Přátelé pokračovali dál, když zaslechli dunění bubnů. To člověk neandrtálský tančil rituální tanec. Po chvíli je překvapila třeskutá zima. Napadlo je, že došli do doby ledové. Pospíchali rychle dál, když je zaskočil mohutný řev. Na louce se objevil tygr šavlozubý, který větřil svou kořist. Honem proběhli blížkým lesíkem. Za lesíkem je čekalo další překvapení. Už ne-

byla zima, ale dusno, že by se dalo krájet. A pastviny plné pasoucích se dinosaurů. Byla to krásná podívaná, na kterou jen tak nezapomenou. Stromy se změnilly na mnohametrové přesličky a plavuně. Přátelé ale museli dál, mohutné stromy a dinosauri pomalu mizeli a před dětmi se již rozlévalo široké moře, obklopené plážemi. V písku si přátelé našli trilobity, které si s sebou vzali na památku z neuvěřitelné cesty.

Z kmenů stromů si vytvořili vor, na kterém přepluli silur a vrátili se zpět do zámecké zahrady.

Jak je to možné? Dodnes na té záhadě nepřišli na kloub.

Kristýna Kojecová

Brigáda na dětském hřišti

Zima pomalu klepe na vrátka, tudíž bylo zapotřebí ošetřit všechny dřevěné prvky na dětském hřišti za sokolovnou. Rozhodli jsme se v sobotu 6. 10. uspořádat brigádu a vše na zimu řádně připravit.

Objednali jsme krásné počasí a práce nám šla hezky od ruky. Ráda bych tímto poděkovala všem, kteří se akce zúčastnili, obci, která nám poskytla veškerý potřebný materiál, a především Filípkovi i Pétovi Šaradinovým a Oliveru Jantulovi. Děti měly zájem pomáhat a hřiště, na kterém si hrají, chtěly natírat s námi.

za maminky a děti z Dřeváčku
Mirka Buchtová

Drakiáda 2018

Sobota 13. 10. – předpověď počasí hlásí jasno a silný vítr. Ideální den na to uspořádat drakiádu. Ujali se toho společně CVČ Dřeváček a místní Pionýrská skupina. Tentokrát jsme se všichni sešli na kopci na Šibencích nad hřbitovem. Kvůli silnému větru zde nebylo místo pro domácí vyrobené draky, ale fantazii se meze nekladou a každý si donesl draka, jakého si v obchodě sám vybral. Ani nebylo nutné naběhat několik kilometrů, aby se nám drak rozletěl (někteří rodičové si to takto pamatují z dětství, že drak letěl, jen když jsme utíkali, až se za námi prášilo).

Nad dřevohostickým nebem litali Mimořnové, stíhačka, sova, motýl, drak a spousta jiných draků a dráčků. V jednu chvíli jsme

na nebi napočítali až 25 draků. Děti si odnášely krásné diplomy za účast a samozřejmě i nějakou tu sladkost. Čokoládovou medaili si odnesla Janička K., která vymotala celé klubíčko (275 m) a drak se pořád a pořád krásně vznášel a pochvalu za nejdelší dračí ocas si zaslouží rodinka Nedělových – úžasných 11 metrů na obloze vypadalo jako umělecké dílo.

Celkem se drakiády zúčastnilo 37 draků a my se na ně i s jejich majiteli budeme těšit zase příští rok. Počasí už je objednané – tak ať nám to lftá.

*Čížková Hana
vedoucí PS Dřevohostice*

Mladí dřevohostičtí hasiči měli „nej“ sezonu

Na konci května se již tradičně mladší žáci a nově i starší žáci zúčastnili závěrečného kola hry Plamen v okr. Přerov. Mladší žáci po vítězství v podzimním kole dokázali v jarním kole náskok udržet a **zvítězili v celoročním kole soutěže hry Plamen 2018**. Nově se zúčastnilo také družstvo starších žáků, které se umístilo na pěkném pátém místě.

Soutěžní družstva mladších a starších žáků se od května do října zúčastnila více než 20 soutěží nejen v požární útoku, ale i ve štafetových disciplínách v okrese Přerov a Kroměříž.

Součástí plněných soutěží byla Velká cena OSH Přerov s 15 místy konání. **Naše soutěžní družstva se zúčastnila všech klání a po sečtení nejlepších výsledků mladších žáci A zvítězili** v letošním roce. Družstvo B skončilo na 5. místě a družstvo starších žáků se umístilo na 4. místě.

Souběžně s některými soutěžemi se také konal druhý ročník štafety jednotlivců na 60 metrů.

Po sečtení výsledků ze šesti soutěží vyplynulo, že v Dřevohosticích máme také kvalitní jednotlivce. **V kategorii mladších žákyň se na druhém místě umístila Rohanová Monča, na třetím místě Volfová Elča, na čtvrtém místě Mrtvá Luca a na pátém Škrabalová Kamča.**

Mladší chlapci opanovali všechny nejvyšší příčky, **na prvním místě se umístil Volf Maty, na druhém místě Rouček Kuba, na třetím místě Cholasta Filda a na pátém místě Cholasta Sam.**

V kategorii starších dívek se **na druhém místě umístila Roubalíková Sylva, na třetím místě Rohanová Míša.** V kategorii starších chlapců skončil **na pátém místě Leon Gajdač**, který měl možnost se na soutěžní dráze utkat s mistrem republiky v této disciplíně.

I tréninkové soustředění mladých hasičů již začíná být tradicí. Letos jsme našli azyl pro naši činnost v sousední Lipové druhý víkend v srpnu, kde nám poskytl prostory pan starosta Zdeněk Zámečník. A opět byli u této naší akce také kolegové mladí hasiči z Beňova. Při účasti 38 mladých hasičů jsme v pátek v podvečerních hodinách prověřili dovednosti v branném závodě v okolním lesíku. Večer následovalo velkoplošné promítání českých komedií.

Sobotní a nedělní program již byl zaměřen na přípravu v požárním sportu. Příprava ale hodně ovlivnilo počasí s teplotami přes 35 stupňů. Tak jsme raději část dne trávili mimo dosah slunečních paprsků. Sobotní večer jsme si zpestřili talentovou soutěží, kde jsme mohli zhlédnout několik kvalitních vystoupení jak pěveckých tak recitačních a hereckých. V neděli po obědě jsme sklidili tábor a rozjeli se k domovům.

Jménem vedoucích kolektivů mladých hasičů SDH Dřevohostice a SDH Beňov tímto ještě jednou děkuji panu starostovi z Lipové.

Aaaa... v sobotu 15. 9. jsme se setkali na **ukončení soutěžní sezony**, tentokrát za hasičskou zbrojnicí. Letos se z rodičů a dětí poskládalo sedm soutěžních družstev.

V klání královské disciplíny požárním útoku a štafetě 4 x 60 metrů se nejlépe umístilo družstvo „Asi...“, na druhém místě skončily „Drsné okurky“, na třetím místě skončily „Alpy“, na čtvrtém místě byli „Špekačci“, na pátém „Strýci“, na šestém „Retardi“ a na sedmém místě skončili „Kádáči“. Nejlépe umístěná tři družstva byla oceněna sladkou medailí.

Naše výsledky a výkony můžete zhlédnout na **www.sdhdrevohosticezaci.rajce.idnes.cz** nebo na youtube.com SDH Dřevohostice, tyto sekce pro nás připravují velice kvalitně manželé Volfovi a tímto jim zato děkujeme.

Poděkování patří také členům SDH, kteří se starají o provoz naší techniky a vedoucím Jirkovi Škrabalovi, Lence Bičanové a Patriku Josiekovi.

Pavel Mrtvý

Tělocvičná jednota Sokol Dřevohostice

S přicházejícím podzimem se sportovní aktivity pomalu přesouvají do sokolovny a jednotlivé oddíly postupně zahajují svou halovou sezónu. Oddíl házené mužů a malé kopané již svou soutěžní sezónu započaly, stolní tenisté se k nim také připojili, mladí házenkáři své aktivity zahájili ukázkou, kterou předvedli v podvečerních hodinách při oslavách 650 let našeho městečka. Měla pozitivní vliv na další malé kamarády, kteří začínají navštěvovat pravidelně tréninkové hodiny. Příjemným zpestřením je také zvyšující se zájem rodičů s malými dětmi předškolního věku, kdy i tato skupinka se začíná rozrůstat a začíná mít své místo při trénincích v sokolovně.

Než ovšem k tomu všemu došlo, na tenisových kurtech se začátkem září odehrál i neodehrál tradiční tenisový turnaj Dřevo open, který byl bohužel přerušen nepřízní počasí. S počasím se také zápasilo při již osmém ročníku Adam cupu (tenisový tur-

naj uživatelů domova a členů jednoty Sokola), který organizuje paní Petra Stoklášková (děkujeme) potažmo Domov Dominika, pracoviště Dřevohostice ve spolupráci s tenisovým oddílem a za účasti členů Klubu seniorů Dřevohostice. Letošní ročník byl obohacen o zkušební turnaj v pétanque, který v sobě skrývá do budoucna velký potenciál. Děkuji všem „sportovcům“ i divákům za účast a podporu, neboť v tomto turnaji nejde o výsledky, ale o srdce!

Na závěr bych chtěl poděkovat všem členům jednoty a příznivcům, kteří byli ochotni pomoci při organizaci různých akcí pořádaných tělocvičnou jednotou v roce 2018 a také za pomoc při oslavách 650 let městečka.

Tělocvičná jednota na svou činnost v roce 2018 získala dotace z Programu MŮJ KLUB z Ministerstva školství mládeže a tělovýchovy, dále z Olomouckého kraje a z rozpočtu městyse Dřevohostice.

Jaroslav Jančík

Dřevohostičtí sokoli byli na XVI. Všesokolském sletu v Praze

Již uplynul nějaký čas od začátku letošních prázdnin. Tehdy se ve dnech 1.– 6. července, v rámci jubilejního 100letého výročí založení Československé republiky, konal XVI. Všesokolský slet v Praze. Tento sokolský svátek se koná tradičně každých 6 let. Začínal na nejrůznějších místech České republiky společně se Slovenskem, se kterým byla vytvořena jedna společná skladba. Proběhly slety na okrskových, župních i krajských úrovních. Tyto skupiny se postupně spojovaly do větších celků a program nakonec vyústil do finále v Eden Aréně – velkém fotbalovém stadionu Slávie v Praze – Vršovicích.

Koncem června se sokolští cvičenci a cvičenky z celé republiky sjeli zvláštními vlaky do Prahy, kde byli na týden ubytováni ve školách a vysokoškolských kolejích. S výpravou Středomoravské župy – Kratochvilovy odjelo i naše družstvo 6ti mužů z dřevohostického Sokola se zajímavou a náročnou skladbou pro muže a juniory nazvanou „Borci“. Dočasným domovem se nám stala moderní ZŠ Břečťanová v Zahradním Městě. Jednotlivé školní pavilony s přilehlými sportovišti stály uprostřed zeleně v oploceném parku a byly vzájemně propojeny krytými chodníky. Stručně řečeno, téměř lázeňský komfort. Nic nás nerušilo v nabitém programu mezi jednotlivými zkouškami podle časového harmonogramu. Klapalo i stravování na místě a dojíždění na stadion, které nezabralo mnoho času. Vstup do areálu v Edenu, kde mimo jiné byl k dispozici i venkovní plavecký bazén a 5 tréninkových hřišť s udržovaným trávníkem, byl možný jen s magnetickou visačkou.

Již druhý den jsme se sešli na Václaváku, kde byl start slavnostního průvodu, který po průchodu městem končil na Staroměstském náměstí u orloje, který v té době byl ještě v rekonstrukci. Pod lešením bylo i rekonstruované Národní muzeum, kam ještě byl omezen přístup dovnitř. Vnitřní prostory byly již komplet hotové i s nově instalovanými sbírkami, o čemž svědčí panoramatické video, které koluje na You Tube. Osobní volno mezi zkouškami v průběhu týdne jsme využili podle svých zájmů. Pro účastníky a hosty sletu byl připraven bohatý kulturní a společenský program a také dny otevřených dveří do řady institucí a památek. Na čtyřech pódiích (stages) na Sta-

romětském a Malostranském náměstí, v Tyršově domě a v OC Eden byly každý den předváděny pódiové skladby tanečních, gymnastických i folklorních skupin z domova i ze zahraničí. Kromě řady evropských zemí se předvedly i skupiny ze Severní i Jižní Ameriky (např. Brazílie). Probíhaly i workshopy s nabídkou výuky různých pohybových aktivit i se zahraničními lektory (např. Fit jazz, gymnastastráda, street dance, parkour, hip-hop dance-hall v podání dánské sportovní akademie apod.). Zázitkem byla i Sokol GALA – přehlídka výkonnostního sportu ČOS a hostů z ČR i ze světa, která se konala opět v O2 Aréně ve Vysočanech. Všichni jsme se tam vešli, ale vstup byl jen přes bezpečnostní rámy, podezřelé věci se musely u vchodů odložit. Neprošly ani láhve s minerálkou! Naštěstí byly uvnitř vybavené bufety. Před hlavním sletovým programem nám opět zvýšil adrenalin i koncert známé rockové kapely Rolling Stones na letišti v Letňanech. To byl ale nářez!

Ve čtvrtek po generálkách v době státního svátku proběhl večer I. program hromadných vystoupení v 10 skladbách ČOS. Počasí v podvečer hrozilo deštěm, ale nakonec to těsně před začátkem vyšlo, obloha se zázrakem vyčistila a všichni jsme zůstali v suchu. V pátek odpoledne pokračoval II. program se závěrečným nástupem už na sluníčku. Podrobnosti snad není třeba rozepisovat, každý si udělal obrázek buď přímo na místě, nebo prostřednictvím přímého TV přenosu. Byl to náš snad důstojný příspěvek ke kulatému výročí vzniku naší republiky po pádu rakousko-uherské monarchie.

Dnes přejeme všem, hlavně mladším ročníkům, kteří tuto atmosféru možná osobně nezažili, aby si to příště sami zkusili. Snad dojdou k poznání, že život bez prášků, cholesterolu a bolavých kloubů stojí za to...

Karel Študent

Z činnosti klubu seniorů

22. září 2018 oslavil v zámecké zahradě městy Dřevohostice 650 let. Oslava byla velkolepá, podílely se na ní všechny organizace obce ve všech věkových kategoriích. Každá předvedla ukázkou ze své činnosti. Náš klub seniorů přispěl drobnými dárky, vyrobenými členkami klubu, které předsedkyně klubu paní Skříčková společně

s paní Lapáčkovou a Hanákovou předaly účinkujícím mladší generace.

Od nejmenších dětí z místní MŠ Pramínek jsme obratem dostali krásný dárek. Děti namalovaly obrázek s poděkováním za krásné dárčky. Takovou reakci jsme nečekali, jsme potěšeni a dojati. Obrázek bude zdobit náš klub. Toto ocenění nám dává motivaci k výrobě dalších dárčků, kterými můžeme v budoucnu opět obdarovávat.

za klub seniorů Božena Pokusová

Klub seniorů v Dřevohosticích se snaží pro své členy stále zajišťovat rozličné aktivity. Jezdíme na výlety, účastníme se různých kulturních akcí a to jako diváci, tak i aktivní spoluorganizátoři. Poznáváme různé oblasti střední Moravy, ale jak to tak bývá, nejbližší okolí moc neznáme. Využili jsme tedy pozvání našich členek paní Pokusové a Krejčí a v pátek 19. října 2018 odpoledne jsme jeli autobusem do Křtomile. Je to obec, přes kterou jsme mnohokrát projeli, ale nikdy se nezastavili, abychom si ji prošli. První zastavení bylo v altánu se studnou na nábřeží Bystřičky, kde nás paní Pokusová seznámila s plánovanou vycházkou. Vydali jsme se ulicí za potokem směrem k Rychlovu. Na konci cesty jsme navštívili ateliér dřevěných dekorativních výrobků u Dočekalových. Stojí zato si pro-

hlédnout kvalitně výtvarně i řemeslně zpracované umělecké předměty ze dřeva připravené na advent a Vánoce. I okolí je velmi pěkně upravené a poskytuje jistě příjemné bydlení. Pak nás naše průvodkyně zavedly ke studánce. Po cestě jsme si utrhlí pár jablek, která ještě zůstávají na stromech a litovali, že pramen dočasně vyschnul. Snad se to po zimě zlepší. Pak jsme se šli podívat k chloubě obce a to víceúčelovému areálu s krásným hřištěm, volnou travnatou plochou, dětskými prolézačkami. Všude bylo uklizené, posečené trávníky. Pak jsme se ještě prošli bočními ulicemi a došli až k Pokusům na zahradu. Tam nás přivítal pán domu a dva psi. Obdivovali jsme upravenou zahradu a velmi pěkné stupňovité jezírko s rybičkami. No a závěr byl na „hasičárně“ víceúčelové budově. Naše kolegyně nám ukázaly, kam chodí cvičit a připravily občerstvení.

Všech deset účastníků tohoto výletu bylo velice spokojeno, také proto, že jsme měli možnost si obec prohlédnout v doprovodu místních znalců. Ještě jednou děkujeme za pozvání a milé přijetí.

Jana Skříčková, předsedkyně klubu

K činnosti Vlastivědného spolku Žerotín Dřevohostice

Dne 23. září 2018 se uskutečnil další vlastivědný zájezd našeho Vlastivědného spolku Žerotín Dřevohostice – tentokrát opět z cyklu „Po stopách Žerotínů“. Vzhledem k tomu, že již delší dobu pokračují přátelská setkávání historiků tak zvaných „žerotínských držav“, tak jsme letos na základě upřímného pozvání zamířili na návštěvu žerotínského zámku ve Valašském Meziříčí.

Přivítal nás rozsáhlý dvoupatrový zámek, který se rozprostírá v severní části historického jádra města. Přízemí i první patro zámku z části zdobí barokní arkády. V 16. století zámek vystavěli Žerotínové. V době vlády Karla staršího ze Žerotína zde byl majitelem panství jeho synovec Bernard ze Žerotína. Po nevydařeném stavovském povstání a porážce českých stavů v bitvě na Bílé hoře v roce 1620 bylo vydáno Obnovené zřízení zemské, jež platilo pro Moravu v roce 1627 a které znamenalo ze strany císaře velmi ostré vystoupení proti všem nekatolíkům, kteří byli z naší země vyhnáni. Zvláště takto byli postiženi příslušníci českobratrské církve. I když se mnozí šlechticové nekatolické víry nezúčastnili povstání proti císaři, tak na Moravě po roce 1627 museli nabídnout svá panství k odprodeji, mnohdy pod cenou a odejít do vyhnanství.

Je známo, že Karel starší ze Žerotína osobně přesvědčil svého příbuzného Bernarda, aby přestoupil na katolickou víru, a tak zachránil alespoň svůj majetek od odprodeje či konfiskace. V žerotínském zámku nás přivítal jeden z vedoucích pracovníků zámku Mgr. Martin Beníček a výtečný student historie Pavel Laštovica, kteří nás podrobně seznámili s historií zámku a s jeho pamětihodostmi. Obdivovali jsme i květinovou výzdobu parku na nádvoří zámku, kde nás pak převzala pod svá křídla další skvělá průvodkyně po památkách města Valašské Meziříčí – paní Mgr. Kamila Valušková. Ta nás za podrobného výkladu povázela tímto městem až k zámku Kinských.

Následovala polední pauza na relaxaci a dobrý oběd. Potom nás přivítal ředitel věhlasné gobelínové dílny pan Jan Strejček, jenž nás seznámil s historií i současností této jedinečné umělecké dílny pro opravy a zpracování gobelínů a tapisérií. Viděli jsme nádherně rozpracované gobelíny i fotografie hotových děl, jež zdobí mnohé reprezentační prostory nejen v naší republice. Bohužel, v současné době, kdy schází podpora rozvoje uměleckých řemesel ze

strany státu, hrozí, že umělecká řemesla i tato výroba – zaniknou.

Odsud jsme směřovali do nedaleké vesnice Zašová, kde nás v kostele Navštívení Paní Marie přivítal průvodce pan Krúpa. Kostel nechal vystavět Karel Jindřich ze Žerotína, základní kámen stavby kostela byl položen v roce 1714. Stavba kostela byla dokončena za jeho bratra a dědice panství Františka Ludvíka ze Žerotína v roce 1725. Je zajímavé, že se na stavbě podílel jako stavitel a stavební dozor František Petr z Dřevohostic. Jak vyzkoumal pan František Kužel, místopředseda našeho spolku, pocházel z rodu, který vlastnil na dřevohostickém náměstí pro nás dnes cenný – historický domek č. 17. – tedy domek s podloubím – se žudrem.

V roce 1725 přebírají kostel v Zašové členové řádu trinitářů (církvní řád, založený ve Francii již v roce 1198, jehož posláním bylo zachraňovat a vykupovat z tureckého otroctví křesťany). V roce 1725 je zahájena výstavba trinitářského kláštera v sousedství kostela, jehož první část byla dokončena po třech letech. Po zrušení klášterů císařem Josefem II. sloužil klášter jako obecná škola, od roku 1901 jako ústav pro sirotky, později pro zdravotně postižené děti. Vyučovaly je řádové sestry řádu sv. Františka a později kongregace školských sester De Notre Dame. V letech 1949 – 1950 přebírá do své kompetence celý objekt náš stát. Posledním vlastníkem byl Zlínský kraj.

V roce 2016 získává klášter do svého vlastnictví obec Zašová, která má velký zájem, aby se historický komplex zdejšího kláštera zachoval, a tak byl založen v roce 2017 spolek „Matice zašovská“ pro jeho obnovu ke kulturnímu využití.

Naším posledním zastavením díky ochotě a známosti paní Karáskové bylo vyhlášené valašské „Cyrilovo pekařství“ v nedalekém Hrachovci, kde si mohli účastníci zájezdu vydechnout a ochutnat zdejší skvělé koláče „frgály“ a při dobré kávě nabrat síly na zpáteční cestu.

*Zdeněk Smiřický
Vlastivědný spolek Žerotín
Dřevohostice*

Ještě k činnosti Vlastivědného spolku Žerotín Dřevohostice:

Předseda spolku Zdeněk Smiřický dne 2. července 2018 přednášel o našem významném rodákovi, barokním skladateli Josefu Schreierovi na základě pozvání organizačního výboru 62. ročníku celostátního festivalu českého jazyka, řeči a literatury – Šrámkova Sobotka. Mimo jiné pozdravil zde přítomnou skvělou herečku Hanu Maciuchovou a předal jí kytici žlutých mečíků. Hana Maciuchová byla příjemně překvapena a nadšeně hovořila o tom, jak krásného přijetí se jí v Dřevohosticích při slavnostním koncertu 30. prosince 2017 dostalo. Rozhovor končila slovy: „Pozdravujte moc občany Vašeho městečka“.

Krásné bylo i setkání s naším významným astronomem a astrofyzikem – profesorem RNDr. Jiřím Grygarem, CSc., který dlouhá léta působil v Astronomickém ústavu a ve Fyzikálním ústavu Akademie věd v Praze, jenž zde 6. července 2018 přednášel. Velmi vysoce hodnotil osobnost politika, spolupracovníka T. G. Masaryka při boji za vznik Československé republiky – ale i astronoma – generála – Milana Rastislava Štefánika jako výtečného vědce, jehož vědecká práce je i dosud vysoce hodnocena. Když jsem se zmínil o tom, že pocházím z městečka Dřevohostic, tvář Jiřího Grygara se rozjasnila a prohlásil, že Dřevohostice zná jako místo, kde působil dlouhá léta jako obvodní lékař jeho velký přítel – univerzitní profesor MUDr. Květoslav Šipr, CSc. a že dokonce s jeho paní seděl v lavici při školní docházce v Brně. Bylo to rovněž jako milé pohlázení.

Zdeněk Smiřický

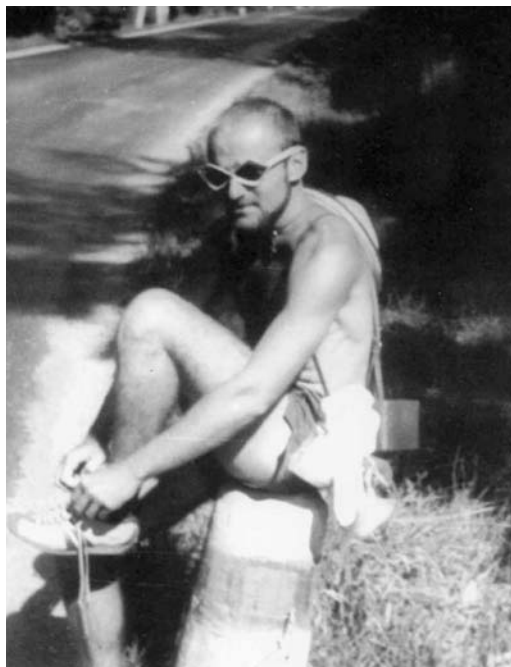
„Máš-li víru svou, šlapej dál....“

Počátkem dubna 1968 jsem jednou odpoledne při studiu a opalování na ploché střeše budovy Pedagogické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci zaslechl v tranzistoráku zprávu z „Mikrofóra“, že Městský výbor ČSM v Plzni organizuje pěší pochod na IX. světový festival mládeže a studentstva do bulharského hlavního města – Sofie. I když jsem nebyl svazák, poslal jsem do Plzně korespondenční lístek. Nevěřil jsem však, že mi někdo odpoví. Avšak 4. dubna 1968 mne překvapilo psaní, kde mi sdělovali, že se mnou počítají. Vzápětí mi přišel dopis – pozvání na třídení sportovní soustředění ve dnech 9. až 11. dubna 1968. Sjelo se nás tehdy do Plzně asi 120 účastníků z Čech a z Moravy. Vydali jsme se na třídení prověřovací pěší túry v okolí Plzně o délkách 36 km, 41 km a 38 kilometrů. Já jsem měl trochu trénink z krátkých túr po Hostýnských vrších, ale to byly trasy tak maximálně 25 kilometrů. Na závěr soustředění jsme absolvovali podrobná zdravotní vyšetření a testy na Katedře sportovního lékařství Lékařské fakulty v Plzni.

Na základě výsledků tohoto vyšetření bylo vybráno dvacet účastníků tohoto pochodu. Podivil jsem se, že mě vybrali. Byla to skvělá parta – dělníci, techničtí úředníci, prodavačky, dělnice z Lenasu, několik studentů, z toho pět odvážných děvčat. Z Moravy jsem byl zcela sám, Slovensko reprezentoval Jožka – havíř z Ostravy. Díky pochopení mých tehdejších vysokoškolských učitelů jsem si mohl zkoušky odložit až na konec srpna a září.

Dne 23. června 1968 ráno jsme byli oficiálně přijati na Městském národním výboru v Plzni a v 10 hodin byl náš pochod slavnostně odstartován. Délka denních etap se pohybovala kolem 50 kilometrů. Pochodovali jsme jen v kraťasech a tílku, přes rameno fotoaparát a pláštěnku. Stany, spací pytle, osobní věci a proviant nám vezlo doprovodné vozidlo Praha, které mělo být naším darem bulharskému festivalovému výboru. Za autem byla připřažena vojenská polní kuchyně, na níž jsem připevnil plechovou ceduli – „Nebezpečný náklad“. Objevil jsem ji náhodou – vyhozenou na nedalekém smetišti.

Po prvních třech etapách jsem ráno vstával s horečkou. Ale chtěl jsem pokračovat, tak jsem to rozešel a bylo mi dobře. Trasa našeho pochodu vedla překrásnou krajinou jižních Čech, jižní Moravy

a jižního Slovenska, kde jsme putovali kolem řeky Váhu až k pohraničnímu přechodu do Maďarska – v Komárně. Po třinácti dnech pochodu naší vlastní jsme byli plni dojmů z mnoha nádherných setkání s milými lidmi. Krásná setkání v Písku, v Náměšti nad Oslavou, v Hodoníně, v Rohatci (kde jsme v tamních Čokoládovnách absolvovali úžasnou exkurzi), na Slovensku pak v Senici, v Bolerázu, v Trnavě, v Šale, v Nédědu, v Kollárovu a jinde – nám dodávala sílu do dalších kilometrů. Před hraničním přechodem v Komárně se s námi pro zdravotní indispozici – nohy poničené puchýři – musela rozloučit kamarádka, vysokoškolačka Ivana, jedna z pěti statečných dívek, které se s námi postavily na start. Spolu s ní z pochodu odstoupil další kamarád – „Vlk“, aby ji galantně doprovázel po naší další trase stopem. My jsme se znali jenom podle našich přezdívek. Mně dali chlapci z Plzně přezdívkou Azna. Prý jsem byl podobný francouzskému šansoniéru Charlesi Aznavourovi.

Pochod rozsáhlými rovinami Maďarska, kdy jsme šli většinou podle dálnice, provázelo nádherné počasí, avšak ničilo nás 40 stupňové vedro. Za těchto podmínek byl náš pochod doslova nadlidským výkonem. Navíc nám nastaly i problémy s jídlem, které naše vedení řádně nezabezpečilo. Uvažoval jsem tehdy, že to pro neuvěřitelný hlad pochod vzdám. Vydechli se si až po přechodu do Jugoslávie, kde nás pohladila blízká slovenská řeč, ale i ráz krajiny a milí, bezprostřední lidé, kteří nám na každém kroku dávali najevo, že nás mají rádi.

Dne 19. července jsme dorazili do Bělehradu, kde jsme byli přijati představiteli jugoslávského mládežnického hnutí, kteří nám rádi ukázali krásy svého hlavního města. Vzhledem k tomu, že jsme chtěli do Sofie přijít s několikadenním předstihem, tak jsme zvýšili trasy denního pochodu až na 70 kilometrů. Dne 26. července 1968 jsme prošli pohraničním městem Dimitrovgradem a blížili se ke hranici s Bulharskem. Ještě před hraničním přechodem jsme se setkali se stopařem z Prahy, kterého bulharští celníci nechtěli pustit přes hranice, protože měl vousy. Rozčileně nám vykládal, že byl svědkem několika incidentů, kdy bulharští celníci odmítli vstup mladému turistovi z Rakouska a když nemohl jejich přístup pochopit, poznal, že chybil – dostal pořádný „výprask“. Angličany na motocyklu, kterým odmítli řádně zdůvodnit zákaz cesty do Bulharska, polévali pro změnu kýbly s vodou. Naše výprava, ke které se podobné zprávy dostaly již dříve, byla řádně vykoupána a upravena. Asi ve 14.30 náš vedoucí výpravy Jirka předal bulharským celníkům, naše cestovní doklady k odbavení. Bohužel, ze strany celníků došlo ke komplikacím. Dlouhou dobu se nic nedělo i přes naléhání našeho vedoucího, že máme všechno v pořádku a že nás v Sofii čekají. Seděli jsme na chodníku před celnicí ukázněně do 19.30 hodin, kdy nám bulharští celníci přinesli naše doklady zpět s tím, že naše účast na světovém festivalu v Sofii je nežádoucí. Nepomohlo ani přesvědčování našeho vedoucího a argumentace, že nás festivalový výbor v Sofii očekává a má pro nás zajištěno veškeré zabezpečení a ubytování. Konečná odpověď celníků byla: „Vy neželanyje gosti“ – tedy: „Jste nezvaní hosté“. A pokračovali – že v celém Bulharsku pro nás není místo. Náš vedoucí chtěl zatelefonovat do Sofie. Nedovolili mu to a začali hrubě rvát – ať okamžitě opustíme celnici a nasedneme na doprovodné vozidlo, že teprve budou s námi jednat. My jsme tedy na korbu našeho automobilu nasedli, avšak zase se nic nedělo. Tak jsme zase z korby auta seskočili a sedli si před celnici na obrubníky chodníku a zaklesli se lokty v řetěz. To už se začalo stmívat. Z řera vystoupil nějaký jejich funkcionář a začal na nás rvát. Nikdo z nás nereagoval. Vtom však ze tmy vyskočili nějakí unifomovaní muži a začali s těmi, co jim

byli nejbližší smýkat a vojenskýmu botami je kopali do zad. Lékaře výpravy – medika Jirku – začali mlátit holemi transparentu, který mu vytrhli z rukou. Stejně mlátili i naše děvčata. V šoku jsme na základě výzvy našeho vedoucího výpravy nastoupili na doprovodné vozidlo a odjeli z bulharské hranice asi necelý kilometr a utábořili se u potůčku v nedalekém lesíku.

V noci za námi přijeli přátelé z našeho festivalového výboru ze Sofie, byl s nimi i redaktor z České televize Petr Krul, a další redaktor Vlado Příkazský. Ten s námi pak natočil reportáž. Později v našem táboře našli útulek další mladí lidé – turisté z Evropy i ze zámoří, které také nepustili do Bulharska. Byli to naši noví přátelé z Francie (10 osob), z Velké Británie (5), z Dánska (2), z Rakouska (1), z Holandska (5), z Německé spolkové republiky (3), ze Švédska (2), z Belgie (1), z Itálie (3) a tři studenti z Indonézie, kteří tehdy studovali v Praze. Téměř týden jsme zde čekali, zda se podaří našim vedoucím vyřídit povolení ke vstupu do Bulharska.

V lesíku se vytvořil mezinárodní tábor, kdy jsme se svorně dělili o jídlo, které nám přiváželi naši jugoslávští přátelé, zpívali jsme při kytáře lidové písně a naši pochodovou hymnu „Masaryk nás svolává“. Nejvíc s námi zpívali mladí Francouzi. Od našich autoturistů, kteří se vraceli z Bulharska domů, jsme se dozvěděli, že viděli na hranicích Bulharska mnoho vojska. Netušili jsme vůbec, že se chystají vpadnout do naší země.

Po týdnu se nás opět ujali naši jugoslávští přátelé, kteří nás odvezli do Bělehradu. Ukázali nám další pamětihodnosti hlavního města, tolik zkoušeného za druhé světové války. Byli tak velkorysí, že nám zakoupili jízdenky na rychlík do naší republiky. Když se s námi loučili na nádraží v Bělehradě, bylo mi divné, že jugoslávská děvčata tak při loučení pláčou. Později mi to došlo. Jugoslávci totiž již věděli, že nás brzy čeká okupace vojsky Varšavské smlouvy. Po dvacetihodinové cestě rychlíkem skončila anabáze účastníků pěšího pochodu Plzeň – Sofia, kdy nám chybělo jenom padesát kilometrů do Sofie, tedy do splnění 1.500 kilometrů dlouhé trasy, kterou jsme bohužel nemohli dokončit.

Po celé trase pochodu jsme vzorně reprezentovali naši vlast. Byli jsme hrdí na to, že všichni lidé, s nimiž jsme se setkali, s obdivem a uznáním mluví o naší zemi i o našem Pražském jaru a jeho osobnostech, o Dubčekovi, o prezidentu Ludvíku Svobodovi a dalších. Vrátili jsme se domů unavení, ale plní krásných dojmů ze setkání s mnoha dobrými lidmi. Na události před bulharskou celnicí jsme vzpomínali jako na neskutečný – zlý sen. Stejně absurdní bylo naše probuzení o dvanáct dní později do strašného rána 21. srpna 1968, kdy nás zákeřně přepadla vojska našich tak zvaných bratrských států.

Zdeněk Smiřický

P.S.

Z celé této anabáze jsem si naštěstí psal deník. Až později jsme se dozvěděli, že i naše mládežnická delegace na festivalu v Sofii byla bulharskými hostiteli doslova ignorována. Našimi lidmi v Sofii postavené reprezentativní pódium v ceně asi šedesáti tisíc, na němž měly vystupovat naše skvělé folklorní soubory a naši tehdejší zpěváci populární hudby v čele s Karlem Černochem – do rána beze stopy zmizelo. Nikdo z bulharských organizátorů festivalu o tom nic nevěděl. Následovaly další provokace. Vše podle direktiv bulharských stranických orgánů, které všechny Čechoslováky považovaly za nositele kontrarevolučních myšlenek.

Co je nového v mateřské školce

Školní rok se zase přehoupnul do nového, a tak přišel čas na lehké připomenutí toho, co se událo. Školní rok 2017/2018 byl opět ve znamení budování a oprav. Stále se něco děje a budova jako taková bez přestání pracuje, tudíž je třeba řešit její údržbu. Tentokrát se neřešily velké projekty jako v předešlých letech (výměna oken, zateplení, fasáda, rekonstrukce velké části interiéru, kotelná aj.), ale přišla na řadu o hlavních prázdninách školní zahrada. Z dotací byl pořízen nový mobiliár z kvalitního dřeva. Na zahradě je umístěno mnoho nových prvků, které jsou přizpůsobeny dětem zejména od 3 let. Velkým problémem je, že zatím výrobci neumí reagovat na novou poptávku pro sortiment prvků pro děti dvouleté. Ale pokusili jsme se vyhledat i takové prvky, které budou jejich věku odpovídat.

Ve školní jídelně bylo potřeba opravit podlahu a z „drobností“, které vyřeší kolikrát malicherně vzhlížející problém, stojí za zmínku zabudování velkého odpadkového koše na školní zahradu. Děti dříve odhazovaly kapesníky do kyblíku, který se co chvíli převrhnul, což často způsobovalo, že posmrkané kapesníky poletovaly až za plotem. V předešlých zpravodajích jsme se zmínili i o nájedzu do venkovní hračkárně, který je nejen ku prospěchu, ale i esteticky velice hezky propracovaný, za což je třeba poděkovat panu Janovskému a jeho týmu. Samozřejmě, že to není celý výčet všech novinek z oblasti oprav a doplnění interiéru.

Pro děti jsme zorganizovaly přes dvacet mimořádných akcí, mezi které patří například divadelní představení, různé prožitkové programy, které jsou hravou formou přizpůsobeny dětem – Draví ptáci našich krajů, Šou kouzelníka, Tóny v dřevě ukryté aj.

Děti se také účastnily mnohých veřejných vystoupení, mezi které patří pravidelné vítání občanů, vánoční vystoupení v rámci projektu vánoční výstava na zámku v Dřevohosticích, krojovaný Věneček pro maminku (ke Dni matek). Letos jsme se s dětmi neúčastnili vystoupení v krojích v rámci Setkání dechových hudeb, které se koná uprostřed hlavních prázdnin, kdy mnoho rodin tráví s dětmi dovolenou. Nemohli se tudíž dostavit v tomto termínu.

Proběhla u nás i pedagogická praxe studentek SPGŠ v Přerově, Logopedická intervence klinické logopedie a následně i pravidelná péče z naší strany. Také pravidelně kontrolují zrak našich dětí odborníci z centra Prima vizus. A nemůžeme opomenout paní učitelku Luljakovou, která do školky pravidelně vnáší svůj pedagogický um v podobě výtvarných prací s dětmi.

Ve školním roce 2017/2018 bylo ve školce k zapsaných 71 dětí – což je maximální možná kapacita, jejíž hranici nesmíme ze zákonných důvodů překročit. Toto číslo je v docela dlouhé historii nepřekročeno. K vysoce naplněné kapacitě přispívá i to, že máme zřízenou speciální třídu pro děti jeslového věku, která není běžná a ani dle zákona povinná. Pracují zde s dětmi dvě paní učitelky Petra Jančíková a Marie Zámečníková a paní chůva Alena Sigmundová.

Samozřejmě že nemožno opomenout ani další pracovnice školky, kterými jsou paní uč. Bc. Zdeňka Peichlová, Simona Foukalová a Jana Zátorská. Mezi nepedagogické pracovnice patří obětavá školnice a paní pro výdej stravy v jedné osobě Kateřina Žuškova a za to, že máme ve školce čisto a voňavo, patří díky paní Martině Břízové.

Všem svým kolegyním a také zřizovateli děkuji touto cestou za skvělou spolupráci, dobré vztahy a kvalitní obětavou práci ve školním roce 2017/2018 a přeji hodně zdraví a pohody ve školním roce 2018/2019. Rodičům „našich“ dětí děkuji taktéž za skvělou spolupráci, vstřícnost a pochopení při řešení běžných i mimořádných aktivit ve školce a těm, co úsměv přináší, dík i za něj. Protože toho není nikdy dost.

Za MŠ Ilona Zapletáková, ředitelka

Ze základní školy

Po prázdninách zase spolu

Do nového školního roku jsme letos skočili rovnýma nohama. Sotva jsme před školou přivítali prvňáčky a navzájem se pochlubili, kde a jak jsme prožili prázdniny, začala se na nás sypat jedna akce za druhou.

Hned druhý školní den jsme se vydali na zámek. Prohlédli jsme si zde zajímavou výstavu historických fotografií Dřevohostic. „Jé, to je náš dům! Co je to za bránu na Mlýnské ulici? A na Hostýně chybí kostel? Že by ho malíř zapomněl namalovat?“ Od takových dotazů tam byl naštěstí pan Sigmund, aby dětem vysvětlil, jak že to v minulosti s naší obcí bylo.

A jak to bylo dál s námi? Ještě ten samý týden k nám zavítali draví ptáci se svými chovateli ze sdružení Seiferos. Nejen že nám připravili opět velmi poutavou podíva-

Protože nám zářivé počasí přálo, pustili jsme se v dalším týdnu do úklidu školy a jejího okolí – zapojili jsme se do celosvětového úklidového dne Uklidme svět, uklidme Česko. Škola byla vypulírovaná, trávníky posečené, záhony odplevelené, cestičky zametné, jako bychom čekali návštěvu. A představte si, že opravdu přišla, a ne jedna.

Sobotu 22. září slavilo městečko Dřevohostice významný den. Oslav se zúčastnila i naše škola. Ta byla celé dopoledne otevřená pro veřejnost. A dveře se netrhly, tolik občanů se do školy přišlo podívat. Přišli bývalí zaměstnanci i absolventi, současní žáci přivedli své rodiče a prarodiče, aby jim ukázali, kde se učí, a ti zase vzali s sebou své známé, aby se pochlubili, jak pěknou školu u nás v Dřevohosticích máme.

Návštěvy nezastavil ani čas oběda, poslední hosté se s námi loučili až kolem 13. hodiny. Pak jsme se i my mohli jít posilnit, abychom odpoledne v zámecké zahradě podali dobrý výkon. Konal se tu zábavný program v duchu Dřevohostice samy sobě. Do plejády různých vystoupení jsme přispěli třemi výstupy. Žáci 4. třídy si připravili dramatizaci místní pověsti o bílé paní, děvčata ze zájmového kroužku gymnastika předvedla akrobatická cvičení a závěr našeho vstupu patřil šestákům a jejich dramatizaci skutečné události z dávných časů – přiblížili nám příběh Pavla Veselého a jeho neslavný konec. O tom ale blíže v dalším článku.

Tak to byl první školní měsíc. Naštěstí byl zakončen dnem volna, svátek sv. Václava letos vyšel na pátek, tak jsme mohli po tolika aktivitách aspoň chvilku vydechnout, abychom se od pondělka mohli konečně pustit pořádně i do učení.

JZ

Školní mládež pro své městečko

Byl to skvělý nápad oslavit 650. výročí od první zmínky o městečku Dřevohostice přehlídkou toho, co máme v městysi nejlepšího, ale od myšlenky k realizaci vede dlouhá cesta. Protože se celooobecní akce začala připravovat v létě, kdy jsou dovolené a prázdniny v plném proudu, některé z oslovených složek zpočátku nad účastí v kulturním programu váhaly. Jak se však zotavení Dřevohostičané plní sil postupně troušili z rekreací, začala vystoupení nabývat na konkrétním rozměru, ba dokonce bobtnat tak, že kdyby organizační tým nepřistoupil k redukci, asi by se kolem zámku křepčilo ještě dnes.

I my ve škole jsme museli původní velkášské plány poněkud zúžit a pro slavnostní pódium jsme zvolili dvě divadelní scény a akrobatickou sestavu. Naučná balada o dřevohostické bílé paní je mezi školními dětmi oblíbená a ilustruje učivo o místních pověstech, takže děti ze čtvrté třídy mají příběh o ukecaném pantátovi a nekompromisním zámekčím strašidlu v malíčku. Scénku nacvičili čtvrtáci pod vedením paní zástupkyně Zajícové už na jaře, a tak ji sehráli suverénně a s vervou. Sportovní zdatnost školní mládeže reprezentovaly naše gymnastky, jejichž skoky a přemety vzbudily zasloužený obdiv. Však se s nimi paní učitelka Jakubálová něco natrénovala!

Humornou rekonstrukci předposlední dřevohostické popravky jsme secvičili v novotě, takže panovaly obavy, jak ji šesťáci, kteří s divadelními aktivitami teprve začínají, zvládnou. Strach ze svazující trémy rozhodně nebyl na místě, protože se „herci“ v klidu cpali laskominkami ještě na pódiu, z celé tragédie měli legraci a veškeré nervacení přenechali paním učitelkám.

Naše děti reprezentovaly nejen svou školu, ale mohli jste je vidět třeba při vystoupení oddílu aerobiku, mezi hasiči nebo jako mažoretky. A nebyli to jen naši současní žáci. Nás učitele moc potěšilo, kolik absolventů dřevohostické základky přebírá štafetu a aktivně se podílí na bohatém veřejném životě našeho městečka. Dřevohostice, tam to zkrátka žije!

NK

Sportovali jsme s olympioniky

„Vaši žáci zvítězili...“ takový telefonát každého ředitele moc potěší, a když ze sluchátka zaznělo, že naše škola vyhrála za aktivitu v Sazka olympijském víceboji olympijský trénink, celá nadšená jsem hned bystře běžela poblahopřát paní učitelce Jakubálové. Neprodleně jsme se jali připravovat na návštěvu vrcholových sportovců ve škole.

Naše obavy, že dorazí nafrněné sportovní primadony, se rozptýlily, když ve středu 26. září do školy vtrhla pětice rozesmátých a dobře naladěných bývalých i aktivních sportovců: stolní tenistka Iveta Vacenovská, atletický trenér Michal Pogány, skokan o tyči Štěpán Janáček, házenkář Vojtěch Svárovský a kouzelník Pavel Dolejška. V tělocvičně hned připravili tréninková stanoviště a už se jelo. Děti zjistily, že přeběhnutí kladiny nebo slalom silně ztěží, když přitom máte udržet pingpongový míček na pálce. „Lyže“ na provázcích se také ovládají hůř, když s vámi „jede“ ještě kamarád, uvázat uzel jednou rukou také nešlo každému

a laseroví pistolníci se občas trefili pánuobohu do oken. Všeobecné a nakažlivé veselí podpořil i bílý tygr, maskot korejských olympijských her 2018. Kostým tygříka Soohoranga oblékl deváták Filip. „Uf, bylo mi hrozné horko a maska taky není z nejlehčích. Dnes jsem měl určitě natrénováno nejvíc ze všech,“ svěřil se, když jsme ho vytáhli z klubka nadšených fanoušků, kteří si chtěli „kočičku“ pohladit. Po sportovním výkonu jsme zapojili i mozkové závity, když jsme všichni přemýšleli, jak kouzelník Pavel své triky provádí. Můžu se směle přiznat, že jsme na to nepřišli, a to je právě na celé věci to magické.

Účastníci tréninku byli nadšeni i věcnými cenami a mnozí „lenoši“ litovali, že se nepřihlásili dřív, a tudíž nebyli do sportovních družstev zařazeni. Toho dne jsme ale vlastně vyhráli všichni - program byl báječně zorganizován a je pro rekreačně i závodně sportující děti obrovským povzbuzením. Jsme nadšeni, že mezi vrcholovými sportovci jsou přirození, veselí a zapálení lidé, kterým záleží na růstu mladé generace, a nelitují času, aby ji povzbuzovali a podporovali.

A ocenění se dostalo i paním kuchařkám. „Tak báječnou fašírku som jedol iba od mojej mamy,“ pochvaloval si po obědě ve školní jídelně Michal Pogány.

NK

Poklidná Turzovka 2018

Zatímco se děti školou povinné těšily z posledního prázdninového víkendu a jejich rodiče se nemohli dočkat, až se o program jejich ratolestí bude starat někdo jiný než oni sami, se v 7:00 ráno sešli 4 vytrvalí nadšenci na dřevohostickém náměstí, aby se vydali na cyklistické dobrodružství na Turzovku. Počasí se po mnoha tropických dnech umoudřilo, slunce své žhavé paprsky schovalo za oblaka a cesta tak byla příjemná. Trasa tam, čítající více než 100 km, vedla přes Tesák, Vsetín, Karlovice, Kopanice, Makov a po zdolání všech kopců, zatáček a odboček naši cyklističtí přátelé dorazili do Turzovky. Ač se zdá, že se narodili s kolem, zvonkem a brzdou v ruce, dokázali na chvíli opustit svá drahocenná šlapací vozidla a pěšky zdolali 250 metrové převýšení přes smrkový kopec na Živčákovu horu dosahující 787,7 m n.m. Na samotném vrcholku ční kaple v blízkosti záračných pramenů, které léčí různé nemoci a neduhy. Pro české turisty toto málo známé poutní místo je proslavené už od roku 1958. I přes nepříznivou dobu se právě zde zjevila Matušovi Lašutovi celkem 7x Panna Marie Lurdská v bílém závoji s modrou stužkou v záhonu bílých květin. Byť církev toto zjevení nikdy oficiálně nepotvrdila, Živčáková hora se tak stala hojně navštěvovaným místem zejména tamními domorodci. Jedním z pravidelných návštěvníků tohoto místa patřil i dřevohostický rodák, pan František Zlámal. A tak jsme nahoře na něj s úctou zavzpomínali, letos již po čtrnácté. Po krátkém rozjímání jsme se vrátili do Makova, kde jsme si odpoči-

nuli, strávili příjemný večer vyprávěním vtipných zážitků a dobrodružství po celodenní túře a spokojeně, byť unaveně, jsme složili hlavu ke spánku na několik hodin. Po načerpání sil jsme druhý den vyrazili domů přes Bumbálku, Bečvu, Rožnov a Valmez. Počasí nám přálo i tentokrát, nebylo nám ani zima, ani horko, a tak nám nic nebránilo v cestě do milovaného domova a do ještě milovanější hospůdky Na Špici. Komorní účast nám nabídla zažít si zcela novou atmosféru, která byla odlišná od předchozích let. Všichni jsme se na konci dne shodli, že i v takto maličké skupince to byl příjemně strávený víkend. Těšíme se na příští rok, kdy jste všichni rodáci Dřevohostic i přesporní přátelé zváni k výročnímu 15. ročníku výjezdu na Turzovku. Takže za rok na shledanou.

Jitka a Pepa Horákoví

Svatý Kryštof a jeho nová zvonička

Motto: „Ať všichni pocestní dojdou svého cíle“

V neděli 16. září 2018 jsme jeli opět na Rusavu ke sv. Kryštofovi, patronu všech poutníků. Tentokrát tomu předcházela velká anabáze s výrobou, usazením i prozatímním pokřtěním opravdu pěkné, skoro pět metrů vysoké zvoničky. Musím se pochvalně zmínit o lidech, kteří měli největší zásluhu na tom, aby se původní malá boží muka změnila na krásnou zvoničku.

Až na dvůr do Hradčan mně přivezl pěknou smrkovou rozsochu Milan Erlich – správce lyžařské sjezdovky na Rusavě. Rozsochu jsem musel upravit a důkladně vybrousit. Byla to několikadenní práce. Kostru střišky, vrchní dlátovanou homolku a další práce, zejména však dobré rady jak na to a důležitý převoz z Hradčan na zámek a ze zámku na Rusavu zajistil kastelán Jiří Kasperlík. Velmi nápomocní dále byli Zdeněk Krutíl a Olda Šiška, kteří vykopali skoro metr hlubokou jámu v těžké kamenité půdě rusavských Grapů, a dále Petr Mlčoch a Lumír Vařecha, ti pomohli společně se všemi jmenovanými s usazováním a betonáží zvoničky. Petr Mlčoch přidal i velmi důležité nátěrové hmoty. Důležitá kovová účka poskytl Pavel Dostál. Velké poděkování patří také oběma starostům, Petru Dostálovi z Dřevohostic a Bohumilu Škarpichovi z Rusavy.

Zdálo se, že to nemůžeme stihnout. Třeba šindele jsme sehnali teprve týden před zabetonováním a 10 dnů před slavností. Nasazení bylo ale takové, že se vše zvládlo a ve středu kolem páté odpoledne byla zvonička zabetonovaná už na svém místě.

Na první zvonění se v neděli 16. září ve 14 hodin dostavili skoro všichni. Bylo nás tam při focení přes 40 a celkově byla účast kolem 60 až 70 cyklistů. Někteří přijeli dříve a jiní zase později a dost lidí se zase nechce fotit. I tak je naše společné foto vůbec nejpočetnější v celé historii kryštofovských poutí.

Svou účastí nám udělal velkou radost i sám zakladatel tohoto poutního místa MUDr. Wiedermann z Hulína, který přijel i s vnukem sice autem, ale byli tam a nepřišli s prázdnou, a to se cení. Pan doktor měl jako duchovní otec také právo prvního projevu pod zvoničkou a také prvního zvonění. Popřál všem cyklistům hodně štěstí při jejich putování a ať nad všemi poutníky drží stále svou ochrannou ruku sv. Kryš-

tof, který při něm stál na tomto místě při jeho velmi těžkém pádu v r. 2006. Následovaly další zdravotní Zdeňka Krutíla, který přinesl původní inspiraci udělat právě sem cyklopout, a rodáka z Rusavy Milana Erli-cha, který nám v realizaci díla hodně pomohl. Slovo dostali i naši zahraniční cyklističtí kamarádi, manželé Krasičtí od krásného polského města Wroclawi. Nakonec jsem se chopil sedmičky slivovice a zvo- ničku jsem za všechny pokřtil. Nešetřil jsem, a tak si někteří mysleli, že tam mám vodu a o své mylné úva-ze se mohli hned přesvědčit. Také plánů a nápadů jak poutní místo vylepšit byla celá řada. Budeme je každoročně vylepšovat, třeba o lavičku, jak napad- lo přítomného Honzu Kužela, a o hlavní nápis a také o každoroční nutný ochranný nátěr. V zimě totiž tuto rusavskou pláň doslova bičují větry a sněhové fuj-vice.

Chlapi si někdy chtějí splnit své sny a nám se to tak trochu podařilo, i když to dalo docela velkou práci, která bude jistě přinášet radost i ostatním poutníkům.

Nezbývá než vás pozvat, abyste si přišli zvo- ničku prohlédnout, jak se pěkně dívá po hřebín-kách Hostýnských hor a blahosklonně nahlíží hned do dvou krásných rusavských údolí.

Tak nějak to viděl Ladě Sigmund

Cyklosenior klub u kapličky sv. Vendelína

Docela početná 10členná účast cyklistů z Dřevohostic, Hradčan, Turovic, Soběchlebu a Bezuchova se sešla v neděli 14. října ráno na jedné z posledních cyklovýjížděk po blízkém okolí. Nádherné babí léto opravdu zvalo do sedla. Trasa po osecckých kapličkách, Muzeu Záhoří ve Veselíčku i návštěva kultovní hospody U Olínka ve Lhotce se skvěle vydařila. Ujeli jsme skoro 60 km a na základnu v hostinci Na Špici jsme to zvládli ze Lhotky za necelé 2 hodiny hlavně díky Aleně a Filipovi Brtníčkovým, kteří nás skvěle protáhli okrajovou částí Přerova.

Viděli jsme toho za ten den docela dost. Především zastávka u kaple sv. Vendelína nad Osekem, kde jsme měli možnost se setkat s majitelem a stavitelem kaple, panem Ladislavem Koutným z Oseku, byla opravdovým zážitkem. Nemůžu to ani rozebírat podrobně, ale přes hodinu nám pan Koutný poutavě vyprávěl o stavbě kaple i různých potížích, ale i radostech, které v sobě tato zvláštní krásná stavba ukrývá.

Je postavena na jeho pozemku a na počest svých prarodičů i rodičů ji nechal před rokem známým polským panem farářem, děkanem lanškrounským Zbigniewem Czendlikem, vysvětit. Každý z návštěvníků si zde může zazvonit zvonom sv. Ludmily, věnoval ho stavitel své mamince, jeho krásný hlas se nese nádherně osecckým údolím. Poseďeli jsme ještě chvíli s panem Koutným na jeho masivní pískovcové lavičce a každý si dal lok bílého vína z jeho vlastního vinohradu.

Poděkovali jsme za vše a jeli horní cestou do Veselíčka, kde už nás netrpělivě očekávala kurátorka Muzea Záhoří. Paní Stanislava Čočková nás provedla expozicí k výročí 100 let od vyhlášení naší republiky a 100py

Veselíčka. Bylo to moc fajn povídání o místních osobnostech, dostali jsme propagační materiály i oplateček na cestu. Všude jsou prima lidé, jen je najít! Děkujeme a bereme to „hákem“ přes Zábeštní Lhotu a Penčice k legendární hospodě U Olinka ve Lhotce. Nebyl jsem zde poprvé a Olinka Vlasáka, původního majitele, jsem osobně znal. Byl také jako já v 80. letech zaměstnancem Teplárny Přerov a hodně narozeninových oslav našich kolegů tady v příjemném prostředí probíhalo. Komu nezáleží na přepychu honosných restaurací a zajímá ho to tajemno a stará vůně tohoto místa, kde jsou nikoliv plastová, ale původní dřevěná okna a dveře a uvnitř stará skleněná přepážka, na kterou jsem si vzpomínal z doby před 40 lety, ten musí být tímto místem nadšen.

Na můj vkus tam v neděli bylo až moc rušno, ale obsloužení jsme byli skvěle, pivo jako křen a klobása chutná, i když to trochu trvalo, což při návštěvě asi 50 hostů je pochopitelné. Po hodině krátké rozloučení s obsluhou a pak už jenom zvládnout těch zbylých 25 km zpáteční cesty, ale o tom už jsem psal hned na začátku.

Chcete-li s námi někdy vyjet, tak neváhejte, ještě nás čeká jedna plánovaná „Špicová vyjížďka“, má to být na Rusavu, ale náš cyklosenior tým pojede pravděpodobně do Holešova. Sledujte hlášení rozhlasu nebo se stavte pro podrobnosti o cykloakcích přímo za Zdeňkem Krutílem Na Špicu.

ze sedla kola – Ladá Sigmund

Mobilizace 1938

Článek z dob obsazování Sudet vznikl přepisem a zkrácením vlastních zážitků Františka Kužela (1910 – 1997). Text zpracoval a upravil František Kužel (nar. 1948). Jsou zde ponechány původní názvy, některé pojmy, tehdejší slovní zásoba i pravopis. Text je doplněn o reálné informace uveřejněné později – uvedeno kurzívou.

Jednoho dne, kolem 10. září 1938, přišel k nám policajt (strýc František Pokorný). Sestra mu otvírala, řekl: „Je Franta doma?“ Volá tatínka, tu on řekl: „Mladý Franta“. Ve mně hrklo, již jsem věděl, že to bude předvolání na vojnu. Dal mi předvolání na cvičení 17. září v sobotu nastoupit ke 2. baterii dělostřeleckého pluku do Hranic. Toho dne byl povolán jeden ročník záloh v celé republice. Ráno 17. jsem si vzal kufr a rozloučil se s rodinou a šel k autobusu. Známí, které jsem potkal, říkali: „Cosi se chystá.“ V kasárnách u lékařské prohlídky se nás jen ptali, jestli jsme zdraví a hned nás posílali na ubikace. Na světnici byla na zemi rozprostřena sláma a deky. Služba hlásila nástup pro výstroj a výzbroj, vyfasovali jsme starší výstroj a pušky s naostřenými bodáky. Druhý den, v neděli 19. září, jsme dostali novou výstroj a výzbroj, vše v plné polní, i zásoby. Při výjezdu troubili trubači dělostřelecký pochod, civilní obyvatelstvo je ustrašeně pozorovalo. Z úterka (20. září) na středu bylo rušno. Toho dne bylo ve zbrani již půl milionu mužů. Kolem druhé noční přišla služba a některé z nás vyvolávali, mezi nimi i mne. Ustrojit a nástup na nádvoří a odchod do důstojnické jídelny. Tam nám řekli, že máme za úkol přivést odvedené koně z hranického okresu. Do každé vesnice půjdou tři vojáci, velitelé doprovodu koní. Dostali jsme obálky s odvodní-

mi listy, upozornili nás, ať zbytečně nestrašíme majitele koní a jejich rodiny. Vyfasovali jsme pušky a patnáct ostrých nábojů, jídlo (špek a marmeládu). Nákladní auto nás zavezlo do Hustopeč, hledal jsem starostu (ředitel obecné školy). Otevřela mi starší paní ředitelová. Když mne viděla s puškou, musel jsem ji uklidnit, poté šla vzbudit ředitele. Ten se nemohl do všeho vpravit, služka nám uvařila černou kávu. Starosta nám doporučil vzbudit obecního policajta, který nám hodně pomohl. Sedláci, ač neradi, ihned koně chystali a 15 kg ovsu pro každého koně. Selky nám bránily v odvádění koní, plakaly, nejhorší jsem prožil se selkou, která čekala rodinu, byla velmi rozrušená (snad dobře porodila). Jen správce dvora vydal ochotně tři koně, protože měl na orání traktor. Největší potíže měli vojáci v Podštátě u německých sedláků, přivedli jen pět koní z patnácti. Celkem jsme přivedli 21 koní, na kterých seděli sedláci do Hranic, kde jsme dojeli před polednem.

Večer v devět jsem si šel lehnout, ale o půl desáté jsem musel vstát a vyfasoval jsem novou výstroj. Mimo jiné jsme dostali v pouzdře úmrtní oznámení. K sedlu jsem připevnil plášť, do torby náhradní prádlo, do druhé potřeby pro koně. Můj kůň nebyl zvyklý na sedlo, stavěl se na zadní a snažil se mě shodit. Obsluha děla ho musela dlouho držet a uklidňovat, oba koně si po delší jízdě na sebe zvykli. Za městem byl rozkaz nasadit přílby, nabit pušky ostrými náboji. V případě střelby v německých vesnicích dát dělo do palebného postavení a vesnici rozstřílet. Vezli jsme ke každému dělu asi 35 nábojů. V Bělotíně hlídali sokoli železniční můstek, který chtěli Němci vyhodit. Před půlnocí nás předjeli finančníci, kteří dostali avízo, že ve Vítkově na nás čekají „ordneři“ (mladí fanatičtí Němci) s dvěma kulomety, finanční stráž je zneškodnila. Kdyby jsme jeli kolem nich na koních, svými kulomety by nás hodně postříleli. Projížděli jsme německými vesnicemi, obyvatelstvo postávalo venku, nebo se dívali z oken. V Odrách stálo na náměstí několik obrněných vozů a tanků. Projížděli jsme zajímavou horskou krajinou. Překvapily nás lepší silnice v německých krajích, také domy měli lepší. Serpentinami jsme jeli kolem zbořeniny hradu Vikštejna. Za hradem na náhorní rovině nám dávala česká paní vodu a ovoce. Také v myslivně německá paní a její hezké dcery nám ochotně nosily vodu. Byla to však výjimka mezi Němci. Ostatní se k nám chovali nevrážlivě. V Melči, kde svého času působil pozdější kardinál Leon Skrbenský, jsme obědvali a krmili koně. Když jsme jeli kolem melčské školy, volaly na nás děti z oken „nazdar“ s německým přízvukem, v němž se odráželo soužití obou národů. Na tabulích pod jmény obcí bylo napsáno „pohraniční pásmo“, teprve jsme si uvědomili vážnost situace.

Večer jsme dorazili do velké obce Hlavnice asi 10 km od Opavy i německých hranic. Děla jsme schovali do živého plotu, hlavně namířené k Německu. Vypřáhli jsme koně a vrátili se do vsi, kde jsme se ubytovali ve stodole na nevymláčeném obilí. Nedostali jsme večeri, sháněli jsme po obchodech něco k jídlu, v hospodě mi prodal „henlajnovce“ chleba a salám, obojí bylo špatné, že se to nedalo jíst. Vypil jsem na hladný žaludek dvě piva, jídlo hodil do zahrady a šel spát. Sotva jsme ulehli, služba nás vzbudila: „Strojít koně, je vyhlášena mobilizace.“ Mobilizace byla vyhlášena 23. září ve 22:15. Spali jsme oblečení s botami. Bylo půl hodiny před půlnocí, když stáli jsme připraveni k odjezdu. Tam se nám přihodilo, že pět koní ze šestispřeží bylo hnědých kobyli a odstrojených, nemohli jsme je potmě ještě rozeznat, čím která je, svítit se nesmělo. Byla divná nálada. Čekali jsme, kdy se ozve první výstřel tmavou nocí. Velitelé nás vybízeli ke statečnosti, klidu a pořádku. Tehdy cítili jsme se jako praví obrán-

ci vlasti. Seděli jsme na koních za tiché tmavé noci mlčky, když začal Slovák Kováč tiše zpívat Vackovu píseň „Až budou z nebe zlaté bomby padat, tak ti jednu přišiju“ a bylo hned veseleji. Obsluha zůstala u děl, my jsme odjeli do malé osady Choltice. Naše šestispřeží vjelo do jedné zahrady, kde stála o samotě chalupa. Nesměli jsme odstrojovat koně, naveleni sedli jsme k oplotě, v ruce otěže a hned spali, byla to již třetí noc bez řádného spaní. Na větráku asi 50 m od nás byla vyvěšena mobilizační vyhláška. Toho dne bylo ve zbrani jeden a čtvrt milionu vojska. Spávali jsme v kuchyni na zemi, jeden vždy střídavě na nospě byl u koní. Vše se dělalo v noci, koně jsme prováděli brzy ráno nebo večer po zahradě. Po odstoupení sudetského území jsme jezdili na koních po louce. Němečtí vojáci se nám smáli, že se budeme učit němec-ky. Po druhé hodině na „Václava“ se ozývala siréna z městečka Litultovic, to jelo německé vojsko k našim hranicím. My byli vpředu ve skupině „a“, naše 2. baterie (bez čísel na šatech) dostala jméno „Jednota Florián skupina Vavřinec“. U večere slyšeli jsme odstupující řeč presidenta Beneše. Prezident Edvard Beneš rezignoval na svou funkci 5. října. Nejlepší vojáci a legionáři nechtěli prý vystoupit z betonových pevností, museli jich násilím vyhánět. 8. října pokračovalo obsazování odstoupeného území německou armádou. 10. října přišel rozkaz k odjezdu, my českoslovenští vojáci jsme byli na území obsazeném německou armádou. Skoro ráno sbalili jsme věci, koně nastrojili, obsluha vytáhla děla z palebného postavení. Než jsme dojeli do německých vesnic se zatím setmělo, aspoň jsme neviděli vysměvačných pohledů Němců. Ve Vítkově právě o půlnoci jsme odpočívali, z vlaku bylo slyšet neustálé volání „sig hail“ a německý zpěv. V Odrách odbočili jsme k Valašskému Meziříčí. Při silném dešti přijeli jsme do Val. Meziříčí. Po poledni zastavili jsme u sokolovny ve Stříteži nad Bečvou, tam jsem dostal první poštu z domova (po čtyřech týdnech). Druhý den opět přesun, přes Meziříčí, Polici a Kelč, večer ve Skaličce u sokolovny nechali jsme děla a vozy, koně byli ve stodole. Skoro ráno odjezd do Černotína u Hranic. Děla a vozy zavezli jsme na zahradu u Jana Humplíka. Koně se denně prováděli přes Hluzov, za ním u samoty stála stráž 15. pěšího pluku u demarkační čáry. Kunčice již byly v Německu. V Černotíně jsme zůstali až do 10. listopadu, odpoledne byla v rozkaze oznámena částečná demobilizace. Brzy ráno, 11. listopadu, potmě jsem se oholil, odevzdal výstroj a výzbroj pospíchal na vlak, nečekal jsem ani na výplatu žoldu.

Tento článek popisuje jak obyčejný člověk, můj tatínek, narukoval k obraně našich hranic v září 1938. Rok 1938 patří mezi slavné (spíše neslavné) osmičkové roky, bude tomu již 80 let.

František Kužel

Doplnění získaných finančních prostředků – dotace v roce 2018

Vážení spoluobčané,
již jsem vás informoval v minulém čísle zpravodaje o obdržených dotacích v článku „Zhodnocení financování projektů v letech 2015 – 2018“. Od této poslední informace se nám ještě podařilo získat další dotace, které si dovoluji doplnit:

Prozatím získáno na dotacích v letošním roce 2018 4.152.626,95 Kč.

2018		
Interreg	Informační centrum	593.054 Kč
Ministerstvo pro místní rozvoj	Hřiště u MŠ	345.457 Kč
Olomoucký kraj	Setkání dechových hudeb	50.000 Kč
Ministerstvo životního prostředí	Rybníky Dračky	2.794.115,95 Kč
Olomoucký kraj	Oprava havarijní kanalizace Lapač	270.000 Kč
Olomoucký kraj	Okna a dveře knihovny – kino Dřevohostice	100.000 Kč
Olomoucký kraj	Hospodaření v lese	?
SFŽP ČR	Nákladní elektrická tříkolka	?
celkem		4.152.626,95 Kč

Naše pozornost je upřena nejen na získávání dotací, ale také na nutné opravy v našem městečku. Vy, co často chodíte do lesa a přecházíte most říčky Moštěnky na konci ulice Chmelín, jste již všimli, že došlo k opravě havarijního a nebezpečného stavu zábradlí na tomto mostě, které nás všechny trápilo delší dobu.

Jaroslav Jančík

Starosta děkuje

všem 45 kandidujícím v letošních komunálních volbách
a také **všem 627 občanům**, kteří využili svého volebního práva a přišli volit

Z obecní knihovny

Milí čtenáři, podzim začíná barvit listí a možná přijdou i podzimní plískanice a s nimi čas na čtení. Nevím, jestli se mnou souhlasíte, ale toho krásného počasí už bylo letos dost a já se opravdu těším na sychravo, deštivo, vlezlo a pošmournou... Různé roční období má mít přece i své typické počasí a to se nějak vytrácí...

Ještě, že některé jiné věci se nemění. Třeba to, že s dalším školním rokem přicházejí do knihovny se školní družinou nové děti z prvních tříd. A děti, které postoupily do druhých tříd a výš, knihovnu také neopouští. Chodí se svými učitelkami pravidelně a z některých se stávají opravdoví čtenáři.

Proto chci poděkovat všem vychovatelkám ze školní družiny, že ochotně a rády děti do knihovny i k samotnému čtení přivádí. Dětem (i jejich rodičům) přeji, aby je čtení bavilo a bylo pro ně dalším zdrojem poučení i zábavy. Knihovna je tu pro vás.

Ludmila Valčíková

Významné životní jubileum

si v měsících listopadu, prosinci 2018 a lednu 2019
připomenou tito naši spoluobčané:

89 let

Bohumil Ondrušek

87 let

Helena Klimešová
Božena Večeřová
Bohumila Čechová

86 let

Emilie Svršková
Dagmar Kolíbalová

85 let

Milada Študentová
Milán Plhák

84 let

Stanislav Pokorný
František Pokorný

83 let

Ludmila Seidlová

82 let

Marie Mikešová

81 let

Anna Nováková
Jarmila Nedbalová

80 let

Anna Josieková

75 let

Marie Jančíková
Vladimír Antl
Věra Přidalová
Marta Vinklárková

70 let

Miroslav Mikeš
Helena Roubalová
Emil Čeleda

65 let

Antonín Zdráhal
Bohumil Kučerka
Jarmila Vykoukalová
Ján Pitek
Drahomír Kopečný
Ludvík Bičan
Stanislav Čížek
František Kroupa
Ivo Frydrych
Dana Hrušková

60 let

Petr Kula
Ludmila Fuksová
Vlasta Ležáková
Sylva Přikrylová
Josef Doležal
Dagmar Tomčíková

Všem jubilantům blahopřejeme.

Uzavřená manželství

Jan Černý a Veronika Zehnálková
Martin Sobek a Lenka Bičanová

Blahopřejeme!

Narozené děti

Ester Hybenl 🐣 Nella Pačajová 🐣 Terezie Šimčíková

*Vážení rodiče, vítáme Vaše dětátka a přejeme jim i Vám mnoho zdraví
a radostných chvil.*

Z našich řad odešli

Milada Cagašíková 🐣 Marie Vašinová 🐣 Gustav Josiek
Antonín Fuksa 🐣 Emilie Zbíralová

*Vážení pozůstalí, přijměte upřímnou soustrast
nad ztrátou blízkého člověka.*

Vánoční kulturní kalendář

Dřevohostice 2018

- 5. 12. Mikulášský podvečer na Náměstí, otevření Velkého dřevohostického betléma - 16.00 hod.
- 7. 12. Vánoční jarmark v Základní škole
- 8. 12. Vánoční výstava na zámku
- 8. 12. Mikulášský výšlap k obecní chatě s JK Gracie
- 12. 12. Česko zpívá koledy na Náměstí u betléma - 18.00 hod.
- 16. 12. Vánoční koncert Moravské veselky v sokolovně - 15.00 hod.
- 24. 12. Rozdávání Betlémského světla na Náměstí u betléma, Vánoční krmení koní a koledy s Fčelkou - 13.00 hod.
- 30. 12. Koncert Paršovického pěveckého sboru Parsong - kostel sv. Havla
- 31. 12. Silvestrovská vycházka do dřevohostického lesa

HAŠIČSKÁ

ZBROJNICE

